

El nou Poblenou

Barcelona no deixa de crear, constantment, nous racons que cal conèixer, trepitjar i retratar. Al 22@, la barreja entre el passat industrial i els nous edificis no deixa de sorprendre, agradablement, a cada cantonada. L'edifici de la Pompeu Fabra, allà on ara estudien els futurs periodistes, als peus del modern edifici de Mediapro perquè sàpiguen el pa que s'hi dona, és un exemple de contrast i reforma ben aconseguida. La nova seu de Bassat-Ogilvy, al costat d'una xemeneia que ja no respira, un altre. La meua recomanació, però, de tota la zona de Diagonal en avall, més enllà de les Glòries, és visitar Can Framis, el museu de pintura contemporània de la Fundació Vila Casas. L'antiga fàbrica de llana ha sabut conjuminar, amb gust, tacte i harmonia, les velles naus vuitcentistes amb un edifici nou, de pedra freda. Si

Vila Casas ha invertit en art per gaudir. FRANCESC MELCION

l'arquitectura i l'entorn fascinen, el millor és la col·lecció d'art modern que hi ha a dins.

Antoni Vila Casas, un dels sèniors més cultes, elegants i bons conversadors del país, ha invertit en art per gaudir de cada quadre que compra. No vol especular amb els valors que puguen i baixen. Els diners ja els ha fet en la indústria farmacèutica Prodesfarma (i després a l'imperi Almirall-Prodesfarma), molt abans que la monja Forcades es convertís en mediàtica i ens volgués posar a tots la por al cos. Vila Casas, ara, ens guareix socialment amb art, sensibilitat i mecenatge, ja sigui a Torroella, Palafrugell o en aquest singularíssim espai de pintura del Poblenou. Al museu –una passejada tranquil·la, eclèctica, que potser no arriba als cinquanta quadres– s'hi veu la voluntat de demostrar el talent dels artistes catalans dels últims cinquanta anys. De Tàpies a Viladecans, de Ràfols-Casamada a les Meninas, sempre efectives, d'Alfons Alzamora.